

Izhaja

vsak petek z datumom
prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo uredništvu „Mira“ v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osební pogovor od 10. do 11. ure
predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vin.
od garmond-vrste za vsakokrat.

MIR

Velja:

za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno
pod napisom:

**Upravištvu „Mira“
v Celovec,**

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje
naprej.

Leto XXV.

V Celovcu, 15. decembra 1906.

Štev. 50.

 Današnja številka obsega 6 strani.

Slovinci!

Težki, težki časi se bližajo Slovincem na Koroškem; bodočnost naša je temna, črna, naravnost uničujoča. Zapuščeni v najsilnejši potrebi od svojih lastnih bratov, smo le še odsekana veja, katero je treba pograbiti in vreči v ogenj, da zgori in se potem njen pepel raztrese na vse vetrove. Brez prijateljev, brez podpore, smo osamljeni, prepuščeni svojim najljutejšim sovražnikom na milost in nemilost — potapljačica se ladja na razburkanemu morju nemškega nasilja. Ko podgane začenjajo zapuščati potapljačico se ladjo, je to znamenje, da ji ni več rešitve, in pri nas smo dospeli do tega trenutka. Tak pogled v bodočnost gotovo ni tolažljiv.

Toda ali naj res obupamo? Ali naj križem rok pričakujemo onega časa, ko se bo reklo: **koroških Slovencev ni več?** Ali je res izgubljeno vse?

Vzlic temu, da nam obeta volilna reforma politično smrt, vendar imamo koroški Slovenci, ki smo se sto in stoletja uspešno branili proti svojem najhujšemu sovražniku, še dovolj življenjske moči v sebi, da rešimo in obranimo vsaj sebi in bližnjim svojim potomcem svojo, po prednamcih podedovano dedovino. Ako nam volilna reforma uniči politično našo moč, uničila nam ne bo našega jezika, uničila ne bo nas samih. Še se bo razlegal naš mili slovenski jezik od tam doli, od štajerske meje, pa do zilskih planin; še bo, kakor njegov praded, stopal za svojim plugom po slovenskih poljih slovenski kmet, in od mogočne stene slovenskih Karavank bo še nadalje odmevalo slovensko petje in vrisk. Grob, ki ga je izkopala volilna reforma, je preplitev za tisoče in tisoče koroških Slovencev, in zemlja, ki so jo nametali na živega mrliča, je prelahka, da ne bi je dvignil!

Podlistek.

Pot v nebesa.

(Spisal: Ferdo Plemič.)

Jaz pridem v nebesa, takrat je popolnoma gotovo. Ne smejite se mi vendar, jaz pridem v nebesa. — Ne morda zato, ker sem mnogo pretrpel na tej zemlji. Pes tudi trpi, pa v nebesa kljub temu ne pride. Tudi ne zato, ker sem storil bogve koliko dobrega na svetu. Res je, da hudega tudi nisem mnogo učinil, par zbadljivih opazk temu ali onemu odšteto. Za zlobna dela tudi nimam ne naravnega daru, niti nisem državnozborški poslanec, tedaj je skoro izključeno, da bi delal komu krivico. Egoist pa tudi nisem tak, da bi za vsako malo dobro delo zahteval plačilo tam na onem svetu, hvalo in slavo pa tu med umrjočimi. In vendar sem gotov, da pridem v nebesa.

Sedaj boste seveda vprašali: Zakaj?

Odgovor ni težek:

Zato, ker sem mnogo hodil po svetu.

Za hojo? vprašate zopet vi.

Da, za hojo.

Ta pa je nova!

A moja izmišljotina ni.

Korakal sem v prahu državne ceste, ki pelje iz Beljaka v Podklošter. Kdor je kdaj tam hodil, mi bo rad pritrtil, da je pešpotovanje tjakaj zelo zanimivo. Ob levi te spremljajo vsekozi gosto obraščeni razrastki Karavank, na

Ako so nam zvezali roke, niso nam zamahili ust, in tem mogočnejše in odločnejše se bo še čul izza Karavank klic:

Slovenski Korotan zbudi se, vstani!

Zbudi se k narodni zavesti, vstani iz svojega mrtvila, združi se v mogočno armado, ki se bo mogla, hotela in morala ubraniti od sovražnikov in „prijateljev“ si namenjene smrti!

In kakor vedno, stal bo v prvi vrsti med branitelji in bojevalci, neustrašen, najodločnejši branitelj svojega naroda naš „Mir“.

Vedno, kadar je bilo treba povzdigniti glas za pravice slovenskega naroda, je stopil „Mir“ odločno v prvo vrsto boriteljev, in niso ga ustrašile grožnje sovražnikov in ne spletke „prijateljev“; ako bi bilo treba, izkervavel bi, da reši svoj narod! Dolgi petindvajset let že stoji „Mir“ na braniku za koroško Slovenstvo, četrstoletja bje boj z najljutejšimi nasprotniki. Bili so to težki časi, hudi časi, a neumornega branitelja ni udušil sovrag, ne, v boju mu je rastel pogum, kajti stal je na trdni podlagi, na podlagi narodovega zaupanja. In danes, ko se je boj poostiril do skrajne osti, ali ni „Mir“ vedno izpolnjeval svoje dolžnosti? Ali ni storil vsega, da reši, kar je bilo rešiti mogoče? Ali ga ne čitajo našinci z vidnim zadovoljstvom, ali ga ne pričakujejo nasprotniki s še večjo nestrpnostjo? „Mir“ danes potuje od hiše do hiše: tu vzbuja radost, tam jezo, tu navdušenje, tam pekočo vest in zavist — Slovencu je tolažnik, buditelj, vzgojevalec, prijatelj, nemčurju in Nemcu pa najboljši dokaz, da Slovenci na Koroškem živimo in tako živimo, da nas ne bodo in ne bodo ugonobile tudi najzavratnejše sovražnikove spletke. „Mir“ je postal koroškemu Slovencu in njegovim nasprotnikom vsakdanji kruh. Zato pa koroški Slovenci, berite, berite „Mir“ in naročujte ga, saj je vaš, iz vas izšel in za vas!

desni se diviš vedno menjajočemu se pogledu na našega očaka, sivega Dobrača. Od leve ti prihajajo tajnostni glasovi gozdne govorice, one vzvišene simfonije, od desne pihlja rezek veter v tvoj obraz. Obdanemu od vse te prirodne krasote, se ti ne zdi več, da hodiš, temveč da plavaš po zraku proti nekemu zakletemu gradišču, ki pa so v istini razvaline podklošterskega samostana. Seveda velja vse to za popotnika, ki prvič gre to pot. Navaden vsakodneven pešec vseh teh mikavnosti niti ne opazi, in če se mu včasih razširijo prsi v globokem vzdihu, potem ta vzdih ne velja prirodni krasoti, temveč bolj brezkončni dolgosti one cesarske ceste.

A takrat sem hodil jaz prvič ono pot in zato sem se tako zamislil, da nisem niti čul voza, ki je drdral za mano že dokaj časa, dokler ni isti voz zaropotal tik mene. Takrat se ozrem.

V vozičku je sedel star, sivolas koroški kmet, ki me nagovori v slovenskem jeziku:

„Kam pa, kam?“

„Naravnost naprej v Podklošter.“

„I tja se peljem tudi jaz! Pa prisedite k meni v voz.“

„Hvala lepa“, se odrežem jaz, „raje grem peš.“

Poznam vam namreč vse udobnosti kmetijskih vozičkov.

Na ta moj odgovor je moj kmetič malce pomalčal. Medtem pa je korakala razumna kobilica v mojem koraku vstric mene. Nakrat vzklikne mož:

„Ej, pojdem pa tudi jaz rajši peš!“ in predno sem se dovedel, je že urno skočil z vozička na cesto in hodil poleg mene, vajeti v roki.

In ostala Slovenija? Ali se zanima za naš „tužni“ Korotan, ali se zanima za naš list, iz katerega se edino more poučiti o naših razmerah? Lahek je odgovor na to vprašanje, kajti lahko, zelo lahko je število onih Slovencev, ki imajo poleg vzklika „živeli Korošci“ še kaj drugega za nas. Bere se pač naš list, odobravajo njegovo stališče in želijo mu procvita, ali bere se v čitalnici, bralnem društvu, kjer je takorekoč zastoj, ne naročuje se pa ne! Ko se gre za malenkostnih par kronic, se je navdušenje za „tužni Korotan“ razblinilo, kakor megla ob solnčnem vzhodu. Tu pokažite svoje navdušenje za nas, tu nas podpirajte, ne pa ob čaši vina, ko gre ura na polnoč! Podpirajte „Mir“, da mu bo mogoče v tem večjem številu zahajati med koroško slovensko ljudstvo ter ga budit in bodriti k vedno vztrajnejši borbi za njegov in tudi vaš obstanek! Pokažite dejansko, da so resnične vaše besede, žrtvujte nekaj v tako vzvišeni namen narodne prosvete in obrambe. Ako se žrtvuje, proč meče tisoče in tisoče za malovredne in še večkrat naš narod zasramujoče nemške, italijanske in druge take časopise, pač ne bi bilo težko enkrat v letu spomniti se tudi edinega slovenskega koroškega lista „Mira“! Ako kje, mora tu veljati geslo: „Svoji za svoje“!

Morda se zgode v bližnji bodočnosti večje izpremembe pri našem listu, morebiti da začne izhajati v povečani obliki, morebiti dvakrat na teden, ali vse to je odvisno od vas, ki čitate in naročujete „Mir“. Zato se obračamo z vso resnostjo na vas in vas prosimo: obnovite takoj naročnino in pridobite nam novih prijateljev, novih naročnikov. Le tedaj, ako se to zgodi, potem se nam morejo uresničiti gornje naše želje, ki so obenem tudi vroče želje vseh slovenskih rodoljubov na Koroškem.

Naročite si „Mir“!

Slovensko časopisje prosimo, da nas podpira v tej zadevi in po mogočnosti ponatisne ta oklic.

Uredništvo in upravištvu „Mira“.

„Oče, to ste pa urni in ročni. Koliko let pa imate?“

„Sedemdeset“, odgovori on.

„Šment, pa ste tako poskočni. Vendar povejte mi, zakaj ste skočili z voza? Rajši bi ostali gori, peljati se je vendar boljše.“

„Ej, ta pa je druga! S tem si služim nebesa.“

„Nebesa?“

„Da.“

„Pa povejte še meni kako.“

„Zakaj sem jaz skočil z voza? Vidite, gospod, ta je pa taka. V naši vasi je živel gospod, dober gospod, ki je z nami rad govoril slovensko. Častnik v pokoju je bil in doma je bil iz Pajevčeve hiše; zdaj je že umrl. Pa dasi je bil gospod že precej v letih in tu po sencih že siv, vendar je za življenje rad lazil po naših gorah. Včasih ga po tri, štiri dni, ali ves teden ni bilo doma. Potem se je prikazal zopet, poln gob, malinov in zelišč, opraskan in potolčen. Nu, nekoč ga vprašam, kaj vendar toliko lazi po gorah okoli. Pa mi reče: „Hanžja“, mi reče, „ta je pač stara! Jaz sem bil vojak in sem trideset let služil domovini ter se klatil po vsem božjem svetu na okoli. Pa vse to le — na konju. Vsakemu človeku pa je naloženo, da mora v svojem življenju tudi neko gotovo mero prehoditi; drugače ga sveti Peter, ki je brusil tolikanj podplate po naši zemlji, ne spusti v nebesa. Vidiš tedaj, moj Hanžja, kar sem jaz v svoji mladosti premalo prehodil, to popravljam sedaj v svoji starosti.“ — Tako je govoril on, ki je bil učen

 Naročujte edini koroški slovenski list »Mir«!

Stoindvajset tisoč mrličev in nič zmage!

(Dopis z dežele.)

Tridesetletna vojska je končana. Stoindvajset tisoč mrličev pokriva bojno polje! Pobit je slovenski Korotan, oškodovan slovenski narod! Nemo zrejo trezni vojskovodje nekdanjega Korotana v bodočnost. Tristo let — in teče že četrto stoletje — bojeval se je in se bojuje koroški Slovenec za krst sveti in svobodno zlato in bojeval se je do 1. grudnia 1906 z večjim ali manjšim uspehom za svetinje svoje. Zgrudil se je dne 1. grudnia! Ne po lastni krivdi, ne; junaško se je boril za svojo pravico ves čas. In sad vsega dela? Sad vsega tega njegovega trudapolnega dela je — politična smrt. Njegov uničevalec pa je v avstrijsko zdravje ali smrt zagrizeni, krvni njegov — brat. Avstrijsko „zdravje ali smrt“ pa je zmaj po imenu „volilna preosnova“. To je tisti, po posebni zaslugi naših slovenskih državnih poslancev vzgojeni zmaj, kateri je s slastjo in po eneržiji svojih otrok požrl koroške Slovence. Ko pa bodo prebavljeni enkrat ti, bo z vso gotovostjo požrl tudi tiste, ki so v svoji goreči delavnosti „za sveto stvar“ izkopali grob Slovincem na Koroškem. In ne le nje, ampak tudi tiste, katerim ni treba dajati danes nobenega odgovora. A prišel bo čas tudi za naše grobokope, da jim zadoni na uho glas ljudstva: „Dajte račun od svojega hiševanja!“ In tedaj? Če pa so njihovi volilci politično tako zreli, da ali ne vedo ali si ne upajo zahtevati računa, no, potem so volilci svojih poslancev vredni. Od večine Kranjcev, ki prihajajo k nam po opravkih, ne moremo dobiti vtisa bratske naklonjenosti in politične zrelosti. Če pa je katoliško prepričanje na Kranjskem tudi na taki stopinji, potem je povsem umljivo, da pošlje tako ljudstvo same „ruske generale“ v državni zbor.

Glede taktike pri sklepanju o za nas tako usodepolni volilni preosnovi so slovenski državni poslanci ruskim generalom v Mandžuriji na las podobni. Trije japonski generali: Lemiš, Dobernik in Bartoli premagali so vso pr..... slovensko državno delegacijo, katera se v svoji nadutosti upa imenovati: „Slovenska“ ljudska stranka. Zdaj, ko smo koroški Slovenci pokopani po uzornem katoliško-narodnem delovanju in prizadevanju „Slovanske zveze“, se naj hudič imenuje kakor mu drago, mi kranjskim Slovincem njihove „simpatije“ za nas nočemo vračati; še manj pa morejo oni od nas kake naklonjenosti pričakovati. Gore med Korošci in Kranjci so se prevrtale, zato pa se je mogoče za vedno napravil med nami zid bratske mržnje, ki je bolj nevaren in slovenskemu narodu bolj škodljiv, kot morejo biti od narave postavljeni zidovi. Slabo ste zidali, a vaše je to delo!

Mi Korošci smo prodani; iz poprej čisto slovenske dežele Kranjske pripustili ste napraviti za vedno dvojezično deželo, obmejnim Slovincem na Štajerskem in v Primorju „prijorili“ ste mandate, koje so ti svoj čas deloma že imeli, deloma pa so za nje ravno tako sigurni, kot je naš koroški „slovenski“ mandat za nas. In to

gospod, in mislim, da je prav govoril. Zato pa tudi jaz rad stopim med vožnjo katerikrat z voza, ker nič se ne ve.

Tako je govoril očanec, si natlačil pipico znova ter me poprosil za žveplenico. Nato pa se je skobacal zopet na voz.

„Nu, pa z bogom! Hije Luca!“

Vdaril je z vajeti kobilici po hrbtu in voziček je oddrdal.

„Oče,“ sem vpil še za njim, „zdi se mi, da ste le prehitro sedli na voz!“

Ni me slišal več.

Kako malo skrbe nekateri ljudje za svoje zveličanje.

Jaz pa, hej!

Jaz sem zdrsal že precejšnjo zalogo podplatov po raznih cestah in poteh. Zato pa pojdem gorak v nebesa, če — se oni očanec ni zlagal.

Zoper spečenino. Kdor ima nesrečo, da speče sebe, ali, kar se tu in tam nameri, otroka s kropom ali s čim drugim, povemo mu nekaj pripomočkov. Nadrigne se navadnega mila (žajfe), polije po njem malo vode, ter oboje umesi. S to zmesjo se namaže kos platna na debelo ter položi na rano. Bolečina odjenja v malem času; če se pa ponovi, dene se še nova taka obveza, pa bode počasi čisto dobro. Ako to storiš hitro, kadar si se opekkel, ne bode niti mehurčkov. Ako pa si se opekkel prav v živo, prideni pa milu arnike.

Naročajte in razširjajte „Mir“!

imenuje „Slovenec“ zmago! Kdor v tako zmago veruje, ima samo en korak do političnega idiotizma. Da so si dali poslanci „Slovanske zveze“ sami sebi zaupnico, to kaže, da se med seboj poznajo. Zaupanja in zaupnic volilcev, ki tudi sami politično mislijo, slovenski dunajski seli ne zaslužijo vključiti zmagi, ki so jo po njihovem mnenju glede na rešitev volilne reforme dosegli, razun na Kranjskem, kjer so menda zaupnice sploh jako po ceni.

Pokop koroških Slovencev je prvi usodepolni sad kranjskih razmer zunaj ožje domovine in že odpira nemški zmaj svoje nenasitljivo žrelo proti najlepšemu delu kranjske dežele. Bratomorno delovanje kranjskih voditeljev in pa volilna preosnova v zvezi z današnjimi tamošnjimi razmerami so nam porok, da se nemškemu zmagu tudi ta napad v doglednem času posreči in ta krasni del slovenske zemlje je potem tudi — bil naš. Strast oslepi človeka, zato ubija danes na Kranjskem „klerikalec“, „liberalca“ in narobe, a nemški zmaj požrl bo oba. Pot do izvršitve tega in gotovo še drugih enakih naklepov je nemškemu zmagu izborna ogladila dne 1. grudnia 1906 slovenska delegacija v državnem zboru po svojem res zgodovinskem glasovanju glede volilne preosnove in svojem „taktičnem“ zastopanju koroških Slovencev v tej politično življenski zadevi. „V velikih hišah stanujejo dostikrat majhni ljudje.“ Grafenauer.

Profesor Martin Kovač †.

Dne 2. decembra je na Dunaju nenadoma umrl vpokojeni profesor graške tehniške visoke šole, dipl. inženier Martin Kovač. Umrli je bil sin kmetskih staršev iz Lipaljevsi v Kanalski dolini. Na celovški realki bil je učenec Andreja Einspielerja, ki mu je vglobil v srce versko prepričanje tako, da ga tudi pozneje nikdar ni zatajeval, in da se je, kjerkoli je bilo treba, javno kazal katoličana. Ko je bil realko dovršil, stopil je v vojaško službo. Od 1. 1860 do 1869 bil je kadet v domačem 7. pešpolku. V bitki pri Kustoci se je tako odlikoval, da je dobil veliko srebrno hrabrostno kolajno. Na bojišču proglasili so ga častnikom, in kot poročnik služil je še od 1. 1866 do 1869. Za legarjem obolel, postal je za vojaško službo nesposoben; zato se je poprijel tehniških študij in jih je srečno dovršil. Postal je inženier asistent, potem asistent za cestne, vodne in železniške zgradbe in pozneje vseučilišni profesor v Gradcu od 1. 1882 do 1894.

Tedaj so na graški tehniki nastale hude homatije. Vsenemško luteranski list „Gr. Tagblatt“ pravi, da je moral prof. Kovač stopiti iz službe, ker ni bil dijakom prijatelj — studentenfeindlich. A stvar je bila drugačna: Kovač je bil katoličan in je moral obsojati protiversko gibanje na univerzi, bil je star vojak in avstrijski patriot, in zato ga profesorji niso več trpeli. Profesor Kovač je bil obziren dovolj, da raznih podatkov proti svojim kolegom ni hotel objaviti. Morebiti pride tudi zato še svoj čas. Vsenemški luteranski list „Gr. Tagblatt“ mu tudi očita, da je bil „slovenskega“ mišljenja. Da, bil je slovenskega mišljenja. Žal, da ga je življenje trnjeva pot odvedla že v prvi mladosti iz domovine, da je materni svoj jezik malo da ne pozabil. Le še nekaterih pesmi se je spominjal, ki so jih nekdanj doma peli fantje. Seve, taka je usoda premnogih obmejnih Slovencev. Bil je pa Slovincem iskren prijatelj, in obžalovati je, da se take moči v našem taboru ni popred poznalo in porabilo.

Kdorkoli ga je poznal še zadnja leta, občudovati je moral velikansko delavno moč tega moža. Bil je kakor mravljica, delal je noč in dan. Eno njegovih znanstvenih del izšlo je v zalogi družbe sv. Jožefa v Celovcu: „Der Großkapitalismus.“ Tukaj opisuje vpliv velikega kapitala na prometno stroko, ki je bila njemu najbolj znana.

Zadnja leta delal je tudi kot inženier. On je napravil načrte za lepo združeno skladišče v Sinčivasi, on za šolsko telovadnico v Št. Rupertu pri Velikovcu, on je koncipiral in vodil novo tovarniško zgradbo tiskarne sv. Jožefa v Celovcu in sirotišnice Vincencijeve družbe v Celovcu. On je izdelal načrte za nameravane pokopališčne zgradbe novega katoliškega pokopališča v Celovcu. In kjerkoli so imeli katoliški zavodi ali redovi svoje stavbene skrbi, obračali so se, le večkrat prepozno, nanj, da jim pomaga, izogniti se prevelikih izgub.

Tudi praktične agitacije se je udeleževal. Žal, da so ga koroški Slovenci smatrali premalo — narodnim. Tako ni prišel do mandata, in ko je v Beljaškem okraju 1. 1894 propadel, bolelo ga je, da svoje nezgode ni mogel pozabiti. Zadnja leta bival je v počitnicah v Zakamnu, ali v

Šmartnu pri Celovcu. Mož je bil vreden, da mu koroški Slovenci ohranijo hvaležen spomin. Naj v miru počiva!

Koroške novice.

Političen shod priredi „Katoliško-politično in gospodarsko društvo“ na sv. Štefana dan ob 3. popoldne pri p. d. Petricu na Kočuh pod Šmarjeto v Rožu.

Pri občinskih volitvah v Selah so Slovenci zmagali v vseh treh razredih. Natančnejše poročilo prihodnjic.

Miklavžev večer. Kakor smo že zadnjič poročali, vrši se v nedeljo, dne 16. t. m., v Celovcu v prostorih rokodelskega društva (Neue Welt-ulica) vsakoletni „Miklavžev večer“, katerega priredi celovško slovensko delavsko društvo. Lani je bil ta večer prav dobro obiskan, in upamo, da bo letos tudi, kajti društvo je poskrbelo za vsestransko zabavo. Na sporedu je tamburanje, petje mešanega zbora, tridejanska veseloigra „V Ljubljano jo dajmo“, ki bo gotovo vzbujala mnogo smeha, in nazadnje prihod Miklavžev z angelci, parkeljni in vso tako peklensko sodrgo. Srečolov, za katerega se bodo prodajale številke po 10 vinarjev, bo prav bogato opremljen. Miklavž bo potem velikim in malim otrokom razdelil darila. Kdor hoče nakloniti komu kako darilo, naj je pošlje dobro zavito zadnji čas do nedelje dopoldne v uredništvo „Mira“ z natančnim naslovom. Začetek je točno ob 8. uri zvečer. Cene so sledeče: Sedeži 1. do 3. vrste 1 K; 4. do 6. vrste 70 vin.; ostale vrste 50 vin.; stojišča 30 vin. Otroci so prosti, ako se ne zahteva sedežev zanje, za kar velja enaka cena. Udeležniki od zunaj se vrnejo domov lahko s sledečimi vlaki: proti Beljaku ob 11:38, proti Velikovcu 11:39 (brzovlak) in v Rož ob 10:47. Zato pa se tudi začne točno ob 8. uri, da se spored pravočasno izvrši. Čisti dobiček prireditve je namenjen v društvene svrhe, zato se tudi preplačila hvaležno sprejemajo.

Nemška nestrpnost. Slovenci smo sicer pohlevni kakor ovce, ali če je preveč in le preveč, nam pa tudi začne presedati. Znano je, da celovške gostilne, ako ne več, vsaj polovico svojega dobička dobivajo od Slovencev, posebno slovenskih kmetov, a kako se ponajajo potem gostilničarji proti nam, kaže ta-le slučaj: „Pri medvedu“ („zum Bären“), znani gostilni, v katero redno zahajajo Slovenci, se jim je prepovedalo slovensko govoriti, češ, da to žali nemške goste. Slovenci, posebno vi slovenski kmetje, zapomnite si dobro to gostilno, v kateri se rado jemlje vaš denar, a se zato zaničuje vas in vaš materin jezik. Pokažite takim ljudem hrbet, da jih enkrat za vselej mine želja po zasramovanju slovenskega ljudstva in jezika!

Učiteljska modrost. Bog mu daj dobro in sv. Katarina svoj dar gospodu, ki nam je poslal dopisnico s sledečim poročilom v nemškem jeziku: „Ljubi „Mir“! Ravnokar berem v Vašem listu, katerega visoko cenim, poročilo iz Št. Janža v R. Pisec tega članka mi hoče podati nekaj metodničnih migljajev za pouk. Tisti naj svoje znanje zbere v delu, katero naj zveže v svinjsko usnje in morda naslovi: „Nasveti za nenaučenje nemškega jezika na utrakvističnih šolah. Izdajatelj N. N. 99. izdaja za notranjo Afriko in Kranjsko. Heil! Anton Marinitsch, šolski vodja in fortšritlih gezinter Slovenc. Št. Janž v R., dne 5. 12. 06.“ — Nam se pač zdi, da bi bil ta gospod mnogo boljše storil, če bi bil ohranil svojo modrost zase, kajti s tem je le dokazal, da le preveč potrebuje zgoraj omenjeno, v svinjsko usnje vezano knjigo, in sicer izdajo za notranjo Afriko, kamor po vsej priliki najbolj še spada. — Na Kranjskem je videti cestnih pometačev, ki take knjige ne potrebujejo, in dokazano je, da osel riga svoj i-a, če se je nažrl slovenskega ali nemškega ovsa.

Št. Jakob v Rožu. Gospod Rudolf Abermann, rojen Celovčan, zdaj uradnik stavbenega železniškega vodstva v Področici, je bil na obtožbo gostilničarja v „Narodnem domu“ Val. Zwittlerja obsojen na tri dni zapore, ker ga je zmerjal z „windische Bagage“. Pri ričetu, katerega je že navajen, se bo temu nemškemu gospodu v rožeškem zaporu menda ohladila — germanska kri. Heil!

Na Brnei živi neki Pavle, ki ga hudo mušneži imenujejo brnške „cajtunge“. Ta Pavle, ki sicer ni napačen človek, ima neko lastnost, ki jo nahajamo navadno pri brezzobih starih klepetuljah; zelo rad namreč „obira“ poštene ljudi, ako slučajno niso po godu njegovemu pristnemu „nemškemu“ (?) mišljenju. Da pri tem postaja včasih tudi nesramen, tega mu nikakor ne smemo šteti v zlo, ako pomislimo, da je naš Pavle „deutschgesundigt“, pardon „deutsch gesinnt“.

Taki ljudje imajo pač svojo posebno pamet in seveda tudi svoje posebne manire! — Neko posebno „skrb“ pa ima ta Pavle za dijaka M... , ker tudi slučajno ni „fortšritlar“ nemčurskega kalibra. Že nešteto krat ga je obrekoval po raznih javnih lokalih, zlasti po gostilnah; saj tako obrekovalje naše „fortšritlarje“ najbolj karakterizuje. — Naenkrat so prinesle „brnške cajtunge“ „telegram“, da študenta tožijo in naš Pavle si je že v duhu predstavljal ter se veselil, kako bodo „študenta“ posadili itd. A prišlo je drugače: šentjakovski nemčurji so sramotno pogoreli in „brnške cajtunge“ so — obmolknile. In kaj to pomeni, Pavle? Gotovo vas je blamaža in nesreča šentjakovskih bratcev tako potrla, da so zdaj „cajtunge“ kar naenkrat izostale!?! Ali morda premišljuje o minljivosti nemčurske „slave“ in o klepetavosti in lažnivosti „brnških cajtung“? Prav bi bilo to! Saj bi utegnili priti na vsezadnje še do spoznanja ter se postaviti na „nepriistransko“ stališče kakor šentjakovski nadučitelj Krebitz, ki vas bo naposled radevolje priporočil pri — kitajski cesarici.

Melviče. Dne 7. t. m. nas je zapustil č. g. M. Bauman, kateri je bil skozi dva meseca tukaj za dušnega pastirja. Vsi smo mu z žalostnim srcem podajali roke pri njegovem odhodu iz Melvič. Vsi smo ga imeli prav radi, kajti bili smo v vsakem oziru prav zadovoljni z njim. Zato mu izrekamo najiskrenejšo zahvalo za njegov trud. Obžalovali smo odhod g. M. Baumana, a razveselilo nas je zopet, ker smo takoj zopet dobili drugega dušnega pastirja. Č. g. Mateja Trepala, ki je prišel k nam, pa prosimo, da nam bo tudi v vsakem oziru stal na strani in nas vodil po pravi poti. Melviški farani.

Brdo. Tukajšnja slovenska stranka je vendar enkrat imela toliko vpliva pri občinskem uradu, da se je na njeno pritožbo morala volilna lista za občinske volitve iznova napraviti in razglasiti, da leži iznova skozi štiri tedne vsakomur na ogled. Naši ljudje so se začeli prav dobro brigati za svojo stvar.

Slov. Plajberk. Kaka krivica se godi slovenskemu prebivalstvu od strani c. k. uradnikov vsled nezadostnega znanja slovenščine, kaže sledeči dogodek: Pred 13 leti je umrl neki posestnik, kateri je v svojem ustnem testamentu izročil svoje posestvo enemu sinu, drugemu pa gotov znesek v denarju, s pristavkom, ako se kam priženi, naj mu posestnik še da eno kravo in en voz. Pri zapuščinski obravnavi se je pa napačno zapisalo, ker c. k. sodnija ni ločila besedi „priženi“ od „oženi“. Ker se je ta samo oženil, mu posestnik ni dal krave in voza, za kar ga slednji tudi nikdar terjal ni. Zdaj je pa slednji umrl in njegovi dediči to zahtevajo, sklicevaje se na to, kar je zapisano. Posestnik pa se sklicuje na priče, tako da je tožba neizogibna. In kdo je kriv vsega tega? A mar ne sodnija, ker uradniki ne razumejo jezika ljudstva? Kmet posestnik plačaj pristojbine in vse mogoče stroške, potem ti pa napravijo pri c. k. sodnijah tako zmes, da imaš čez toliko let zopet sitnosti in pravde. To je treba pibiti, in ta slučaj zabrusiti v zobe tistim našim poslancem, ki tako radi poudarjajo, da se Slovincem ne godi krivica od strani c. k. uradov zaradi neznanja slovenščine.

Slov. Plajberk. Ker je zadnji „Mir“ pisal nekaj o naših pravih, hočem o tem bolj natanko sporočiti, da ne bodo cenjeni bralci „Mira“ napačno sodili o naši slovenski stranki v Plajberku. Lansko in tekoče leto se mora za našo občino res imenovati leto pravd. Prišlo pa je tako-le: Lansko leto na dan občinske volitve ni hotel iti volit kmet S. Č., kateri je bil prej vselej z nemškutarji. Nato gre po njega na njivo naš g. učitelj. A ker se je kmet namenil volitve se ne udeležiti in se posilnega agitatorja ni mogel iznebiti, je izgovoril neko nepremišljeno besedo, katero je povzel po socijaldemokratskem časniku zoper nekega Voigtovega fužinskega uradnika. A g. učitelj ne bodi len, ga ovadi, ker ga na volišče ni mogel spraviti. Tako je bil kmet S. Č. tožen radi žaljenja časti in, čudno, tudi obsojen na kazni in vse stroške, akoravno je dokazal, da se je to v omenjenem časniku res pisalo in je dotični uradnik zato že prej znal. Po tem dogodku je našim nemčurčkom tako zrastel greben, da so mislili svoje nasprotnike kar s pravdami ugonobiti. Druga pravda je nastala radi neke najemninske pogodbe, katere dotični ni hotel več držati nemškutarjem na ljubo, kjer pa je pošteno pogorel. Tretja zaradi neke kupne pogodbe, ker se je prodajalec skesal, na prigovarjanje gotovih oseb, ker se je znalo, da kupec ne bo z nemškutarji in bodo imeli zopet en glas manj. Ta pravda še zdaj ni končana. Četrta zopet zaradi neke hiše, katera je bila že pred več leti prodana, zdaj pa je prodajalec tožil kupca, da sta se za višjo svoto pogodila, kakor sta pustila v kupno pismo zapisati. Ker se nikakor ne

morejo navaditi na to, da je prišla občina v slovenske roke, in jim vse te pravde niso mnogo koristile, so začeli zopet na drug način. Posebno eden je začel naše može obrekovati, ter jim podtikati nepoštenosti, da bi jih tako pripravil ob ugled. Najprej našega župana, tako da je bil ta prisiljen tožiti in se opravičiti. Potem pa še svetovalca, na kar je tudi ta tožil ter ravno nasprotno dokazal. Pripomniti bi še bilo, zakaj prejšnji župan zdaj ne toži pravega obrekovalca, kakor je grozil sedanjemu občinskemu svetovalcu s pol-do dveletno ječo. Res grozno za tako majhno občino, ki niti dvatisoč kron direktnega davka ne plačuje, pa izmečemo 4 do 5 tisoč kron v teku enega leta za sodnijske in odvetniške stroške vsled fanatične nestrpnosti gotovih ljudi. V političnem oziru pa v celoti vse te pravde niso mnogo škodovala slovenski stranki, zoper katero so bile naperjene, veliko več onim samim, ker je marsikdo šele zdaj spoznal, kje je laž in kje resnica.

V Borovljah že imamo neko vrsto „Freie Schule“. „Prosto“ namreč v tem pomenu, da se z učečo mladino nganja po šolah, kakor se ravno komur poljubi. Najprej ljudska šola. Sedem razredov ima, pa se v vsakem razredu skoraj molijo druge molitve. V enem se moli Oče naš in Češčena Marija, v drugem samo Oče naš (seveda nemški), v tretjem pa še niti tega ne molijo. Namesto Očenaša zapove se fantom, da stoje po vojaško „antreten“, dekleta pa nekaj pomrmrajo, kako so se prebudile iz spanja. Velikokrat pa še pozabijo tudi na to, tako da se sploh nič več ne moli. Borovski starši, ali vam je znano to? Ali tudi k temu nihče nič ne poreče? Ali boste tudi tukaj gledali kakor ljudje, ki nimajo jezika in rok? — Toda pogledajmo še dalje. Učenci obrtni šole skozi cela leta, ko se učijo pri mojstrih, ne pridejo nikdar v cerkev, ker morajo ravno med mašo ob nedeljah posedati v šoli. Ni čuda, da se polagoma za vselej odtnjijo veri in krščanskim dolžnostim. Zakaj nimajo šole v nedeljo popoldne, kakor jo imajo v drugih krajih? Reklo se je, fantje itak ne gredo v cerkev, marveč se rajši izprehajajo po polju. In če bi tudi res bilo tako, vsi gotovo ne bodo šli na polje, nekaj jih vendarle pride v cerkev. Obrtna šola naj nikogar ne ovira pri izvrševanju njegovih verskih dolžnosti. — Strokovne šole za puškarje pa še skoraj omeniti ne upam. Na beljaški strokovni šoli za lesno industrijo se poučuje tudi krščanski nauk, in imajo učenci po nedeljah svojo pridigo in mašo, pri nas pa jih še na cesarjev dan nihče ne pripelje v cerkev. Beljak in Borovlje sta sicer precej narazen, toda na Koroškem je oboje. Kar velja za enega, zakaj tega tudi drugi ne bi storil? Tako se torej godi naši mladini, tako se versko vzgojuje, zato pa se naj nihče ne čudi, da le redkokdaj kak mož ali mladenič, posebno kar jih je Borovljanec, ob nedeljah zabloudi v cerkev.

Kamen ob Dravi. (Razno.) Zopet se je nudil delavcem tukajšnjega premogokopa vesel dan, dan 4. grudna, ko je bil god sv. Barbare, patronice rudarjev. Kakor običajno vsako leto, tako so tudi letos imeli rudarji slovesno sv. mašo. Po dokončani slovesnosti v cerkvi pa so se podali v gostilno, kjer so imeli prosto pijačo. Da ne donaša preveč dobička tukajšnji premogokop, je razvidno iz tega, da je moral bivši lastnik, knez Hohenlohe, žrtvovati 145.000 kron, ko je opustil premogokop. Namesto dobička je imel toliko škode. Sedanji lastnik pa je milijonar „Bošnjak“ iz Ruš na Štajerskem. Sedaj ima samo okoli 25 delavcev. — Tukajšnje postajališče Rekarjavas se bo pomladi spremenilo v postajo, kar je v resnici potrebno. — Splošni ljudski želji se je ustreglo, ko je začel od 1. septembra voziti nov vlak zjutraj v Celovec, namreč ob 6. uri.

V Žitarivasi bodo v kratkem volitve. Miklavčev gospod so dobili iz Dunaja kišto ključavnic, da jih bodo obesili na usta vsakemu duhovniku, ki bi si upal o volitvah katero žugnuti. Pripeljal jim jih je „fik-fik“. Napravila sta jih pa državnozborska poslanca Stein in Ferjančič. Muavčev aspud so jih pa o j an mav s tistim šmiram namazal, de bojo bolejš smrdeti, u so ga zadnč skuhal na Dunaj, u so ta'o lop' čez ancel pridhval.

Ruda. Oj, srečni časi! Čujte in strmite! Pri nas imamo modrijana, ki zna celo v „cajtenge“ pisati. Dvoje do malega popolnoma zlaganih dopisov je skrpncal pred kratkim za graški „Tagblatt“. V enem je napadel shod vovbrskega izobraževalnega društva, v drugem pa domačega župnika. Pobralla je te laži tudi znana „Bauernzeitung“, „Arbeiterwille“ itd. Ker se bliža občinska volitve, trosi znani kmetski prijatelj, ki je od krvavih delavskih in kmetskih žuljev obogatel, ta gnoj med našim ljudstvom. Toda naši ljudje dobro vedo, da spada ta smrad tja, kamor se mečejo tudi drugi odpadki. Sosednje gg. učitelje pa prosimo, da za onega ubogega svojega tovariša, kateri svoje družine ne more drugače preživeti, nego z lažmi, katere pobira od opravljenih starih bab in jih pošilja „Gr. Tagblatt-u“, napravijo zbirko in mu tako poštenim potom pomagajo na noge. Njemu pa svetujemo, naj vzame abecednik v roke in premišljuje, kaj mu je storiti, da otroci, njemu v vzgojo izročeni, po osemletnem pouku ne bodo bolj zatrapani, kot so bili, predno so jih starši izročili njegovi modrosti. Prihodnje napade v „Gr. Tagblattu“ vam povrnemo še z boljšimi obrestmi. Kdor bi od naročnikov „Mira“ lista redno ne dobival, naj reklamira, da se napravi pritožba na pošto direkcijsko, če bi se to večkrat zgodilo.

Podjunska dolina. (Doktor Herbst kot „Grabprediger“.) Jako sem se razveselil, ko sem bral v zadnji številki „Našega doma“, da je doktor Herbst v Prevaljah pri nekem pogrebu govoril. No, no, sem si mislil, ko bodem jaz umrl, takoj pošljem po tega zdravnika, da še meni napravi govoranco na grobu, slovensko seveda, ker drugače ne razumem. A takoj se prestrašim, ko čitam dalje: „Ali veste g. doktor, čegavo je tukajšnje pokopališče? Ali veste, da se na cerkvenem pokopališču ne sme brez dovoljenja dotičnega župnika peti in govoriti? Če treba, vam pokažemo postavo. Ako bi malo poprej začeli govoriti, bi jo pa že na pokopališču izvedeli.“ In takoj sem zmajal z glavo: „Saperlot“, sem si mislil, kaj bode, če g. župnik res zdravnika tožijo. Naš gospod bi ga v takem slučaju gotovo. Ne, sem rekel sam pri sebi, prej da bi imel g. zdravnik tudi zavoljo moje nagrobnice sitnosti, ga rajši ne vzamem za grobpriidigarja.

Prevalje. Nekateri naši učitelji so res čudaki. Ne vedo, kaj bi vse slovenskim otrokom v šoli prepovedali, da bi jim hitreje vabili v glavo nekatere kose spakedrane nemščine; saj pravilne nemščine jih ne bodo naučili, dokler jih ne bodo poučevali na podlagi materinega jezika, kajti otrok mora, če se mu pove nemška beseda, vedeti, kaj dotična beseda pomeni, le potem jo bode ohranil v spominu. Naravnost smešno je, slovenske otroke že v prvem letu navajati na: kutentok, bitnavs, fithot itd. Moliti učiti jih navadnim učiteljem tudi ni treba, ker to je dolžnost in opravilo verskega učitelja. Prvo, pravimo, je smešno, drugo je nepotrebno, in to kar sledi, pa je zlobno, satansko: Če otroci v prostem času med seboj slovensko govore, že prileti nad nje kak učitelj, celo tak, ki ga je rodila slovenska mati, ter jih prav po vojaško nahruli: „Tuac šon bider bindiš reden, bon i ajh noh a mol her, ber ajh ajnsperen.“ Drugemu ni po volji, ako prebirajo otroci slovenske knjige. Tretji jim prepoveduje katehete slovensko pozdravljati, ker je tukaj nemška šola. Ali gg. učitelji oz. učiteljice res mislijo, da bodo na tak način vtili v otroška srca veselje do nemškega jezika? O nikdar ne! Nasprotno, otroci bodo začeli sovražiti ne samo nemščino, ampak tudi učitelje, in Slovincem sploh se bode nemščina pristudila, zato bodo že skrbeli „vrli“ Pallatovi učenci. Sadovi se že kažejo. — Kar se tiče slovenskega pozdravljanja, je dotično učiteljico že šolar dobro poučil, rekoč: „Slovinci morajo pozdravljati slovensko, Nemci pa nemško.“ Tako je. Francoz, Lah, Anglež itd. tudi ne pozdravlja nemško, ampak vsak v svojem jeziku! Te zlate besede vrlega šolarčka naj bi si zapomnil vsak Slovenec in bi se po njih ravnal.

Prevalje. (Ura v nava Meže) je baje prva točka programa prihodnje deželnozbornske seje, ki se bode vršila o Božiču. Pri tej priložnosti si usojamo opozoriti na sledeča dejstva. Resnica je, da struga Meže postaja vsled obilnega gramoz ali „šotra“, ki ga prinaša voda z Leš in Črne, vedno bolj plitva, in posebno nad Guštanjem prod silno narašča. Zakaj? Po mislih več posestnikov je tega kriv velikanski guštanski jez, ki brani valiti kamenje naprej proti Dravi. — Tudi višje pri Fari so v novjšem času napravili jez, katerega voda goni papirnico. Vsled tega jeza se ustavlja kamenje tudi tam. Vendar dozdaj tukaj ni bilo nobene nevarnosti, da bi kedaj Meža prestopila breg, ker je na obeh straneh navožen velik nasip iz „žlindre“ od tovarn, v katerih so v prejšnjih letih vtili „traverze“. Ker je pa v teh nasipih baje še veliko železa, pričeli so jih v najnovjšem času razkopavati in „žlindro“ po celih vagonih naprej voziti, in je nevarnost velika, da bomo Prevaljčani že v do glednem času videli večkrat Mežo tudi na našem polju. Kdor ne verjame, naj se prepriča. Mislimo, da je občinski zastop prvi poklican v tem oziru kaj ukreniti.

Spodnji Dravograd. (Ljudsko štetje in slovenska zmagala pri občinskih volitvah.) Kako zanesljiva je statistika o ljudskem štetju na Koroškem, kaže sledeči slučaj. Pri novih občinskih volitvah so zmagali Slovinci v tretjem razredu s 100 proti 52 glasovom, v

drugem razredu s 30 proti 11 glasovom, dočim so Nemci ohranili prvi razred z enim glasom večine (12 proti 11). Trška občinska uprava preide s tem v slovenske roke. Slovenci bodo razpolagali v občinskem svetu z dvetretjinsko večino. — Uradna štetev po občevalnem jeziku je izkazala 1. 1900 v Spodnjem Dravogradu 703 Nemce in 61 Slovencev. 61 Slovencev (všteti so tudi otroci, žene itd.) je dobilo pri občinskih volitvah 141 glasov. Kako škandalozno ravna pri ljudskem štetju vlada in njeni organi, je tu dosti jasno dokazano. Da bi se tudi v drugih krajih slovenskega Korotana Slovenci zavedali svoje narodnosti in enkrat za vselej pometli z nemškimi prisiljenci, ne bi Korotan štel po vladnem izkazu 90.000 Slovencev, ampak do 130.000. V to pomozi Bog in narodna zavest!

Spodnji Dravograd. Vsi nemški časniki žalujejo, oziroma bljujejo žveplo in ogenj, ker smo pri občinskih volitvah nemškim nacionalcem tako imenitno zapeli miserere. Evo nekaj izbruhov: Črni, farji, nazadnjaki, denarni žakeljni (čisto novo, op. ur.), predstojnik glavnega štaba, blede obraz itd. Vse, kar ne gre po pangermanski buči, je „črno“. Črez „farje“ in Slovence pa najbolj zabavlja človeče, katero je po njih priporočilo smelo priti v Dravograd, da bi baje podpiralo svojo mater. Nič boljši ni njegov starejši kolega, rojen Slovenec. Nazadnjak je po nemški pameti vsak, kateri štedi in ni vsega denarja „zabiskal“ pri Rudlhu. Tukaj imamo moža, kateri si je s štedljivostjo in marljivostjo prihranil nekaj denarja, ker pa ne trobi v nemški rog, nasprotno jim stopi včasih, ko so že preveč mogočni, tudi na prste, da strašno cvili, kakor zdaj po volitvah, zato mu zavidajo njegovo premoženje. Jezijo se tudi, da smo bili tako izvrstno organizovani, pri tajnacelnih pa še pri tistih par borih glasovih ni bilo edinosti. Kdo pa se bo tudi pustil od ljudi komandirati, kateri imajo samo mogočen jezik, plačajo pa nič. Kvasijo tudi nekaj o bledem licu. Ko bi se bili naši tajnacelni po volitvi pogledali v ogledalo, bi se tudi lahko prepričali, da so bili od jeze zeleni ko kušarji in so imeli nos veliko daljši, ko pred volitvijo. Da smo mi Slovenci boljši ljudje, smo tudi v nemških časnikih čitali, ker smo baje jedli pečenko, pili pivo in vino (ako si je kdo kupil), nasprotniki pa plačujejo ob takih prilikah le prestan golaž in šnops. Po časnikih govorijo tudi o „fortšritu“. Seveda „fortšrit“ na stroške drugih, posebno za voznino, nekaj nese, to smo mi že davno pogruntali, pa nas imajo še tako za neumne, kakor da bi ne vedeli, kam pes taco moli. Zahtevajo tudi ločitev trga od okolice. S tem bo tudi vpliv nasprotnikov izgubljen. Po ločitvi imamo eno zasigurano slovensko občino, namreč okolico, in ne bo dolgo, da bo tudi trg imel dvetretjinsko slovensko večino. Ljudje postajajo pametnejši. O še boste imeli sitnosti z „bindišarji“.

Spodnji Dravograd. (Prvi kozel), katerega so tukajšnji takomenovani nemški nacionanci po svojem volitvenem porazu ustrelili, ni bil majhen. Da bi označili stranko, katera bode vodila od zdaj Dravograd, razobesili so v trgu črno zastavo. Ta zastava pa se je smatrala obče kot zastava žalosti nad volitvenim porazom. Da bi nemški nacionanci odvalili od sebe nepričakovano lastno osramočenje, so zatrjevali, da se je zastava razobesila od slovenske strani. Žal je imela zastava sledi dravberške nemško-nacionalne „žnidarije“ in tako izdajala svoje rojstvo. Tableav na dravberškem plateavksu!

Že 20. decembra se vrši žrebanje XXV. c. kr. drž. loterije za skupne vojaške dobrodelne namene. Cena eni srečki je samo 4 K. Dobivajo se v vseh menjalnicah, tobaknih trafikah itd. 18.389 dobitkov (glavni dobiček 200.000 K), ki se vsi izplačajo v gotovini.

Ali tudi rabite sladno kavo? Če se v damski družbi sproži to vprašanje, se marsikdo pomilovalno nasmehne in pokaže se, da imajo še mnogoteri hud predsodek proti sladni kavi. Deloma je to tudi umevno, zakaj to, kar se prodaja pod imenom sladna kava, večinoma ni sladna kava, ampak skoro vselej le navadno žgana rž ali oprazen pivovarski slad. Ta dva pa dajeta samo plehko, sladkavo polivko, ki gotovo ne tekne po kavi. Jako mnogo jih baš še ne ve ali pa se niso prepričali, da je le Kathreinerjeva Kneippova sladna kava tak izdelek, ki ima sam prijeten okus po kavi, ker se njegova zrna prepoje z izvlečkom kavine črešnje, ne da bi se ob tem prenesel strupeni kofein zrnate kave. Kathreinerjeva Kneippova sladna kava torej edina v visoki meri spaja priljubljeni okus in vonj zrnate kave z znanimi zdravstvenimi prednostmi sladovini. Kdor je torej pokusil pristno Kathreinerjevo kavo, gotovo nima več predsodkov proti dobri sladni kavi. Pristna Kathreinerjeva kava pa se prodaja samo v zaprtih zavojih z imenom Ka-

threiner in pri nakupovanju je torej nujno treba vselej in izrecno naglašati ime Kathreiner.

V a b i l o

enajsti slavnostni božičnici

in desetletni tukajšnje „Narodne šole“,
ki se priredi
v »Narodni šoli«
družbe sv. Cirila in Metoda
v Št. Rupertu pri Velikovu
na kvaterno sredo, dne 19. grudnia 1906. l.
ob 2. uri popoldne.

Spored:

1. Slavnostni govor, govori Skočir Franc.
2. Petje: „Božična.“ (J. Laharnarjeva).
3. Deklamacije:
 - a) Božični prizor: „Otroci pri jaslicah.“ (Otroci I. razreda.)
 - b) „Boj med velikanom in pritlikovcem.“ (Izak Matevž in Kramer Miklavž.)
 - c) „Novoletna.“ (Picej Ana.)
4. Petje: „Venec narodnih pesmi.“ (Ferjančič.)
5. Igra: „Roza Jelodvorska.“ Spisal P. Weissenhofer; prosto po Kr. Šmidu. (Predstavlja 23 otrok.)
6. Petje: „Venec narodnih pesmi.“ (Ferjančič.)
7. Razdelitev božičnih daril.

Pri slavnostni božičnici sodelujejo iz posebne prijaznosti slovenski tamburaši iz Radiš.

K obilni udeležbi vabi častite rodoljube in prijatelje slovenske mladine

vodstvo »Narodne šole«.

Gregorčiču spomenik!

Slovensko ljudstvo!

Ali je kdo med teboj, čigar uho se še ni naslajalo ob nebeskih glasovih „Nazaj v planinski raj!“ „Eno devo le bom ljubil!“ „Zvezda mila je migljala!“ ...?

In kdo izmed tebe še ni slišal deklamovati „Oljki“, „Kmetski hiši“, „Naš čolnič otmimol“ ...?

Sreče ti je pač malone zastajalo radosti, ko je ob sladkih zvokih te pesmi ali ob ljubko žuborečem potoku nje zveneče besede nanj legal čudoviti čar svete poezije. In skozi nežno kopreno te svete poezije si zrl in poslušal, „kar gledalo ni oko, uho ni čulo posvetno“: duša ti je tiste trenutke plavala v prelestnem kraljestvu umetnosti. In to je bilo kraljestvo slovenske umetnosti. Tvojemu srcu je takrat govoril velik umetniški genij, ki ga je milostno nebo naklonilo slovenskemu narodu. Ta genij pa je bil — Simon Gregorčič.

Danes Gregorčič ni več med nami. Nedavno tega se je iz solnčne Gorice po širni Sloveniji raznesla srca pretresujoča vest, da je „šoški slavec“ utihnil za vselej, da je umrl Simon Gregorčič.

„Ne, ni umrl!
Še duh njegov živi med nami,
na delo nas budi in drami.
Umrl on ni,
v nesmrtnih delih mož živi!“

A ob enem z njim v teh nesmrtnih delih živi in bo od roda do roda živela njegova in naša mati, ki jo je njen veliki sin ljubil „iz srca globin“, ki je bil njen ponos in ki jo je proslavil pred svetom — mati Slovenija. —

Slovenci! Kdor slavnih prednikov ne časti, njih nasledniki biti vreden ni! Pokažimo, da znamo ceniti svoje velmože, da se zavedamo, kak biser je s poglavjem „Simon Gregorčič“ vdolan v oni okvir, ki se imenuje slovenska literatura! Postavimo velikemu pesniku ne le v svojem srcu, marveč tudi na zunaj, vsemu svetu viden spomenik!

A ves narod naj bi postavil ta spomenik, kakor je ta najzvestejši sin matere Slovenije ljubil ves narod!

V to svrhu se je v Gorici osnoval „Osrednji odbor za Gregorčičev spomenik“ ter si postavil nalogo, poskrbeti, da se pesniku Simonu Gregorčiču v rojstno hišo na Vrsnem vzida spominska plošča in na gomili tam „v planinskem raju“ pri Sv. Lovrencu postavi dostojen nagrobnik. Če le mogoče — in to bi bilo v smislu velikega pokojnika — pa bi se Gregorčiču naj postavil še živ spomenik, čigar piedestal bi bila šola. Obliko kipa na tem piedestalu (ustanove, Gregorčičev dom) pa bi naj dogovorno določil celokupni slovenski narod potem osrednjega odbora in lokalnih pododborov.

Rodoljubi!

Da čim preje dosežemo, kar nam velela sveta dolžnost, se obračamo do Vas, kar Vas je

brez razlike stanu in mišljenja, z iskreno prošnjo za požrtvovalno sodelovanje Gregorčičevemu spomeniku v prid. Prirejte zlasti v ta namen Gregorčičeve slavnosti in veselice in seznanjajte na njih množice z velikim pesnikom! S tem storite dvakrat rodoljubno delo.

A vsem nam spričo velike odolžitve napram pesnikovemu geniju bodi geslo:

„Ne samo, kar velela mu stan,
kar more, to mož je storiti dolžan!“

Ivan Berbuč, prof. v p. in deželni odbornik, predsednik.

Matija Rutar, deželnosodni svetovalec, podpredsednik.

Josip Ivančič, prof. v p., blagajnik.

Dr. Ivo Šorli, notarski kandidat;

Dr. Karol Ozvald, profesor;

Franc Sivec, vadnični učitelj, tajniki.

Ivan Kokošar, mestni župnik;

Franc Vodopivec, cesarski svetnik;

Andrej Ipavec, gimn. učitelj;

Niko Omerša, gimn. učitelj, odborniki.

V Gorici, dne 6. decembra 1906.

Op. Doneske, ki se v časopisih objavijo, sprejema profesor Josip Ivančič, Gorica, Korenjski trg št. 8, kakor tudi vsak odbornik.

Društveno gibanje.

Podlubljem bo na Štefanovo velika efektna tombola v prid slov. kršč. soc. del. društvu. Dabila hvaležno sprejema g. Arnuš Janko, provizor, p. Podgora.

Na Brnci se vrši v nedeljo dne 23. decembra t. l. ustanovni shod slovenskega tamburaškega in izobraževalnega društva „Dobrač“ ob 1/2 3. uri popoldan v gostilni g. Pogliča. Nastopi tudi dober govornik. Slovenski kmetje, fantje, dekleta in uslužbenci pridite v obilnem številu iz vseh krajev, ker treba je, da spoznate namen društva.

Pripravljalni odbor.

Škocijan. Podružnica sv. Cirila in Metoda za Škocijan in okolico priredi dne 26. t. m., na sv. Štefana, popoldne ob 1/2 4. uri, v gostilni pri Majarju svoj redni občni zbor po sledečem sporedu: 1. Otvoritev. 2. Tajnikovo poročilo. 3. Volitev odbora. 4. Govori. 5. Zapisovanje udov in pobiranje letnih doneskov. K zabavnemu delu nam je obljubljeno tamburanje in petje. K obilni udeležbi vabi odbor.

Vabilo k mesečnemu zborovanju društva „Lipa“ v Velikovu, ki se bo vršilo dne 16. t. m. o polutreh popoldne v „Narodnem domu“. Na sporedu je govor: „Ali smo Slovenci res manjvredni narod?“ Vstop je samo za ude in za tiste, katere pripelja udje in se želijo vpisati v društvo.

Vabilo k ustanovnemu občnemu zboru „Slovenskega katoliškega izobraževalnega društva za Šmihel in okolico“, ki se vrši v nedeljo, dne 16. decembra v posojilničnem poslopu v Šmihelu ob 4. uri popoldne s sledečim sporedom: 1. Poročilo o potrditvi pravil. 2. Volitev odbora. 3. Slučajnosti. Sodeluje pevsko društvo „Gorotan“. K obilni udeležbi vabi sklicatelj.

Vabilo. Katoliško slovensko pevsko in izobraževalno društvo „Peca“ v Možici priredi na novega leta dan 1907 po popoldanski službi božji ustanovni občni zbor v svojih prostorih v Možici. Spored: 1. Volitev predsednika v zboru. 2. Volitev odbora. 3. Pobiranje udnine. 5. Govori in slučajnosti, petje itd. K obilni udeležbi vabi sklicatelj.

Zveza slovenskih odvetnikov. Dne 16. decembra 1906 ob 10. uri dopoldne vrši se v mestni posvetovalnici v Ljubljani občni zbor „Zveze slovenskih odvetnikov v Ljubljani“ (dr. Triller predsednik, dr. Novak tajnik). — Radi važnosti občnega zbora naprošeni so vsi gospodje člani, da se istega točno in v polnem številu udeležijo. — Na dnevnem redu so med drugim tudi poročila o spremembah glede justičnih razmer v slovenskih pokrajinah.

Dopisi.

Šmarjeta nad Pliberkom. Kadar mora človek stati proti nasprotniku in mu gledati v oči, tedaj pač premišluje, kako bi se mu izognil ali pa ga častno premagal. Naša domovina stoji danes s svojimi zvestimi sinovi, med katerimi smo tudi mi slovenski mladeniči, proti najnevarnejšemu nasprotniku, kateri noče samo našega denarja in premoženja, marveč hoče pokončiti vse, kar je slovenskega: uničiti hoče našo lepo slovensko govorico, iztrgati nam hoče iz src narodno in versko prepričanje, ter nas spraviti v pravo germansko sužnost. Ali mar hočemo mi mladeniči mirno gledati črne nakane naših zavratnih nasprotnikov?! Ne! Mi moramo v boj zoper vsakega, kdor se drzne teptati naše narodne pravice, naše najdražje svetinje! Kakor cesar kliče v vojsko v prvi vrsti čvrste mla-

deniče, po katerih žilah se še pretaka mlada, navdušena, pogumna kri, ravno tako nas tudi naša domovina kliče v boj zoper svoje nasprotnike. Temu klicu naše domovine pa se mora odzvati vsak, kdor ima v svojem srcu še količkaj ljubezni in čuta za oni jezik, v katerem ga je draga nepozabna mati pozdravila kot novorojeno dete, v katerem mu je pela pesmi, ko je spal v zibelki, v katerem mu je pozneje govorila o krasni prirodi, o ljubem Bogu. Da, trikrat črni nehvaležnež, izdajalec je tisti, kateri tepta svoj materin jezik! Kaj nam je v prvi vrsti potrebno, ako hočemo, da bi bil naš nastop uspešen? Treba nam je velike skupne zveze, katera bi nas koroške slovenske mladeniče vezala v močno armado, po kateri bi prišel vsak posameznik v prave bojne vrste, po kateri bi mladeniči dobivali navodil, kako naj nastopajo proti nasprotnikom, kaj naj storijo v tem ali drugem slučaju. Zveza koroških slovenskih mladeničev bi pa tudi imela nalogo, prirejati mladeniške shode, poučna predavanja in narodne veselice. Tako, mislim, bi prišlo pravo narodno življenje med vse slovenske koroške mladeniče. Želeti bi bilo, da bi se okoli novega leta priredila dva večja mladeniška sestanka, eden na Spodnjem, drugi na Zgornjem Koroškem, na katerih bi se tudi govorilo o novi zvezi. Drznem se pozivljati Vas, dragi slovenski mladeniči, da se zanimате za to narodno delo. Kdorkoli trezno misli, bo pripoznal, kako potrebna bi bila taka zveza. Posameznik ne doseže ničesar. Kjer je pa zveza, tam je tudi moč. Ko naši nasprotniki nastopajo tako predrzno proti nam, moramo tudi mi z vso junško vnetost zavrniti vse njihove napade, moramo delati s pravo požrtvovalno ljubeznijo za naš mili jezik, za naše narodne svetinje. Prva skrb nam mora biti, da postane med nami močna narodna zveza, potem nam bo šele mogoče dobro čuvati naše narodne pravice. Zato bi pač bilo želiti, da bi se mladeniči začeli kar sami oglašati in izražati svoja mnenja. Kakor hitro bi se oglasilo primerno število mladeničev, se bo sklical shod, na katerem se bo izvolil potreben odbor, kateri bo potem skrbel, da bo zmiraj živahno gibanje med nami. Naj bi se le kmalu oglašil kdo!

Jožef Krof,

slovenski narodni mladenič v Šmarjeti nad Pliberkom.

Delavska akademija na Jesenicah. Dne 8. in 9. t. m. se je vršila na Jesenicah na Gorenjskem delavska akademija. Velepomembna je ta akademija ne le vsled temeljitih predavanj, marveč osobito še zato, ker so se na ti akademiji spoznali in sklenili prijateljstvo slovenski delavci treh slovenskih dežel, Kranjske, Koroške in Goriške. Izmed vseh stanov na Slovenskem probudil se je zadnje čase najbolj delavski stan. Veselo znamenje je to. Veselo znamenje je še bolj to, da se slovenski delavec ne zaveda samo dolžnosti, ki jih ima do svojega stanu, marveč tudi dolžnosti, ki jih ima do svojega naroda. Slovenski delavec je narodnjak. Najbolj veselo znamenje pa je to, da so delavci treh sosednjih dežel, Kranjske, Koroške in Goriške, stopili v tesnejšo zvezo in hočejo skupno delovati ne le za svoje stanovske koristi, marveč tudi za svoj narod. Jesenice, velevažni industrijski kraj na Gorenjskem, so si delavci izbrali kot točko, ki je najbolj v središču imenovanih treh slovenskih pokrajin, da so se zbrali skupaj, poučili se o svojih stanovskih zadevah in navdušili se za skupno delo po enem načrtu. Pribiti moramo tukaj, kako barbarske razmere vladajo še po nekod. Vsak izobražen človek se veseli napredka, ki ga vidi pri drugih, veseli ga, če zapazi, kako se tudi preprosti delavec zanima za kulturo, za napredek in izobrazbo. Na Bistrici v Rožu na Koroškem pa je bilo zažugano delavcem v tovarni, da bodo vsi odpuščeni, kateri pojdejo na delavsko akademijo na Jesenice. In res, v soboto ni bilo nikogar z Bistrice. Pa tudi na Jesenicah so v soboto na Marijin praznik morali delavci delati, da bi saj ne mogli na akademijo. Res je bila vsled tega v soboto bolj pičla ndeležba, a drugi dan v nedeljo je bila dvorana novega „delavskega doma“ napolnjena. Iz Koroške smo videli stolnega kaplana dr. Ehrlicha, ki je bil izvoljen tudi v predsedstvo; župnika Ražuna iz Št. Jakoba, kapelana Lučovnika pa obilno število mladeničev in mož iz Celovca in Rožne doline. Prvi dan so govorili dopoldne dr. Pavlica iz Gorice o zgodovini delavskega varstva, Svitoslav Premrov iz Gorice o združništvu in delavstvu; popoldne profesor dr. Jarc iz Kranja o delavski izobrazbi, dr. Breclj iz Gorice o delavski higijeni in dr. Dermastija iz Gorice o delavskem varstvu. Drugi dan v nedeljo pa je govoril dr. Krek o zgodovini strokovnega gibanja in strokovnih društvih ter Jos. Gostinčar o točki „delavci in politika“. V soboto zvečer je bila na čast tujim gostom veselica, katero je priredilo katoliško delavsko

društvo. Tamburanje, petje, razni pozdravi so se vrstili. Z navdušenjem je bil sprejet zlasti pozdrav podpredsednika katoliškega delavskega društva, s katerim je pozdravil navzoče Korošce. Burnemu ploskanju in živio-klicem ni hotelo biti konca. Dal Bog, da bi prijateljstvo, ki so ga sklenili delavci slovenskih pokrajin te dni, rodilo obilo sadov!

Književnost in umetnost.

Nova knjiga. Dotiskana je že večkrat napovedana knjiga: Civilnopravdni red in sodni pravilnik z dne 1. avgusta 1895 z uvodnima zakonoma, z drugimi zakoni, ukazi in razpisi civilnopravnega obsega ter odločbami najvišjega sodišča, z dodatki določil o sodiščih javnega prava in o konzularnih sodiščih, o odvetniški tarifi in o sodnih pristojbinah. Uredil dr. E. Volčič. Izdalo društvo „Pravnik“. Obširno delo obsega XII + 909 strani in daje res vsestranska pojasnila o vsakovrstnih pravnih vprašanjih. Take potrebne knjige še nismo imeli, brez dvoma bo mnogo koristila vsakemu, posebno pa občinskim, šolskim in župnim uradom, posojilnicam in hranilnicam ter sploh javnim zavodom. Porabna je vsakemu tembolj, ker ima polne štiri pole stvarnega kazala po abecednem redu, da si vsakdo lahko poišče stvarino, o kateri želi pouka. Naročnikom se je knjiga začela razpošiljati in v par tednih jo dobe vsi. Odslej je tržna cena v platno vezani knjigi 8 K. Glavne zaloge so v knjigarnah L. Schwentnerja v Ljubljani in J. Krajca nasl. v Novem mestu, dobivati pa bo knjiga tudi po drugih knjigarnah.

Mizarskega pomočnika,

vajenega pri orglarski obrti, sprejme **Jan. Kuhar**, orglarski mojster v Zakamnu pri Vetrinju, pošta Vetrinju.

Kovačnico

dam v najem, katera stoji pri cesti, po kateri vozi mnogo voznikov. Dela je imel prejšnji najemnik dovolj. Meh goni voda. Najemnina se plača kar z delom; tudi stanovanje je poleg. Več pove **Janez Kraut** p. d. Svec, posestnik na Bistrici, pošta Šmihel pri Pliberku.

Loterijske številke od 7. decembra 1906.

Linc	28	12	51	43	59
Trst	88	10	84	22	51

Poskusite
in priporočite
== izdelke ==

Vydrove tovarne hranil
v Pragi VIII. Cenovnik zastoj.

Kupujte národní kolek!

Žitne cene

od 5. do 11. decembra 1906.

Po uradnem poročilu deželne vlade z dne 12. decembra.
Cene so za 80 litrov (bíren).

Žito in sočivje	Celovec		Beljak		Pliberk		St. Vid		Trg		Velikovec		Volšperk		Žel. Kapla	
	K	v	K	v	K	v	K	v	K	v	K	v	K	v	K	v
Pšenica . .			12	32			10	96								
Rž	9	48	10	88			9	44								
Ječmen . .			11	20												
Ajda . . .	8	24	14	40												
Oves . . .	5	40	7	04			5	52								
Proso . . .																
Pšeno . . .	15	04	16	96												
Turšica . .	7	80	9	60			8									
Grah . . .																
Leča . . .																
Fižol, beli .																
„ rdeči . .																

V zalogi **tiskarne Družbe sv. Mohorja v Celovcu** je ravnokar izšla:

Dr. J. Sket:

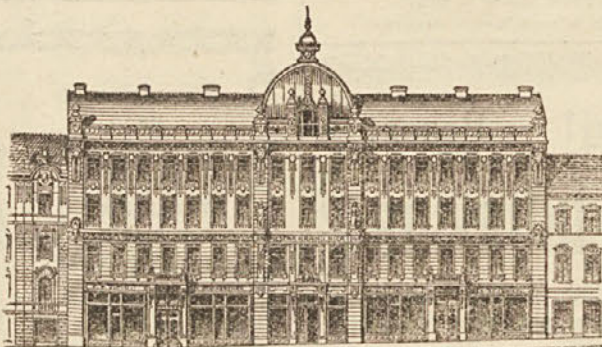
Slovenska čitanka III.
Druga izdaja.

Velja trdo vezana 2 kroni, po pošti 20 vin. več.

Stanje

hranilnih vlog:

22,000.000 kron.

Rezervni

zaklad:

nad 760.000 kron.

Mestna hranilnica ljubljanska

v lastni hiši v Prešernovih ulicah št. 3,
poprej na Mestnem trgu zraven rotovža,

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in od 3. do 4. ure popoldne, jih obrestuje po 4% ter pripisuje nevzdržene obresti vsakega pol leta h kapitalu. Rentni davek od vložnih obresti plačuje hranilnica iz svojega, ne da bi ga zaračunila vlagateljem.

Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mestna občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in vso svojo davčno močjo. Da je varnost vlog popolna, svedoči zlasti to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča denar maloletnih otrok in varovancev.

Denarne vloge se sprejemajo tudi po pošti in potom c. kr. poštne hranilnice.

Posoja se na zemljišča po 4³/₄% na leto. Z obrestmi vred pa plača vsak dolžnik toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo ravno 5% izposojenega kapitala. Na ta način se ves dolg poplača v 62 in pol leta. Ako pa želi dolžnik poplačati dolg z obrestmi vred na primer v 33 letih, tedaj mora plačevati na leto 6% izposojenega kapitala. Dolžniku je na prosto voljo dano, svoj dolg tudi poprej poplačati.

Posoja se tudi na menice in na vrednostne papirje.

Po Najvišjem povelju Nj. c. in kr. ap. veličanstva

XXV. c. kr. državna loterija

za skupne vojaške dobrodelne namene.

Ta denarna loterija, edina v Avstriji postavno dovoljena, ima 18.389 dobitkov v gotovini v skupni vrednosti 512.880 kron.

Glavni dobitek iznaša**200.000** kron v gotovini,

Žrebanje se vrši nepreklicno dne 20. decembra 1906.

Ena srečka stane 4 krone.

Srečke se dobivajo pri oddelku za državne loterije na Dunaju, III., Vordere Zollamtsstrasse 7, v loterijskih kolekturah, tobačnih trafikah, davčnih, poštnih, brzojavnih in železniških uradih, v menjalnicah itd. Načrti žrebanja za kupce srečk brezplačno.

Srečke se pošiljajo poštne prosto.

Od c. kr. ravnateljstva loterijskih dohodkov.

Oddelek za državno loterijo.

Svoji k svojim!

Opozarjamo vsakega varčnega rodoljuba na edino hrvatsko zavarovalno zadrugo

„CROATIA“

pod pokroviteljstvom kralj. glavnega mesta ZAGREBA.

Ista zavaruje na Štajarskem, Kranjskem in Koroškem vse premičnine, živino in pridelke proti ognju po najnižjih cenah.

Vsa pojasnila daje:

glavni zastop „CROATIE“ v Celovcu

Valentin Jug, benediktinski trg št. 4.

Zastopniki se iščejo po vseh večjih krajih Koroške.

Zakonito zavarovano.

Vsako ponarejanje in ponatiskovanje kaznivo.

Edino pravi je

Thierryjev balsam

le z zeleno znamko z nuno.

Staroslačen neprekosljivo zoper motenje prebavljanja, krče v želodcu, koliko, prehlajenje (katar), prsne bolezni, influenco itd. itd.

Cena: 12 malih ali 6 dvojnatihih steklenic ali 1 velika posebna steklenica s patent. zamaškom K 5.— franko.

Thierryjevo centifolijsko mazilo splošno znano kot „non plus ultra“

za vse še tako zastarele rane, vnetja, poškodbe, ture in ulčesa vseh vrst. — Cena: 2 lončka K 3-60 franko razpošilja le proti predplači ali povzetju

Lekarnar A. Thierry v Pregradi pri Rogaški Slatini.

Knjižico s tisoči zahvalnih pism zastonj in franko.

Dobiva se skoro v vseh lekarnah in medicinskih drogerijah.

Pozor! — Čitaj! — Pozor!

Slavonska biljevina

napravljena iz najboljših gorskih zelišč, izvrstno in z najboljšim uspehom deluje proti zastarelemu kašlju, bolečinam v prsni, hripavosti, težkemu dihanju, astmi, pljučnemu katarju itd.

Delovanje izvrstno, uspeh gotov.

Cena je franko na vsako pošto 2 stekleničici 3 K 40 vin., 4 stekleničice 5 K 80 vin. po povzetju ali če se denar pošlje naprej.

Manj kot 2 stekleničici se ne pošilja.

Prosi se, da se naročuje samo naravnost pri

P. JURIŠIĆU, lekarnarju
v Pakracu, št. 58 (Slavonija).**Služba organista in mežnarja**

se odda do 1. januarja 1907 v trgu Grebinj na Spodnjem Koroškem. Natančni pogoji sprejema naj se pozvejo pismeno ali ustmeno pri župnijskem uradu v Grebinju.

Pekovskega učenca

sprejme ob dobri hrani Jernej Woschitz, pekovski mojster v Žrelcu pri Celovcu.

Trgovina z usnjem**A. Mehur**

v Celovcu, na novem trgu, poleg gostilne pri „Deteljici“ („Kleeblatt“), priporoča raznovrstno usnje po najnižjih cenah. Kupuje tudi surovo usnje in sprejema tisto v izdelovanje.

Poštne hran. račun št. 45.867.

Posojilnica v Radovljici

registrovana zadruga z omejenim poroštvom,

uraduje vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in od 2. do 6. ure popoldne, ob nedeljah pa od 8. do 12. ure dopoldne v lastni hiši št. 81.

Hranilne vloge obrestujejo se po

4 $\frac{1}{2}$ %

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod iz lastnega. Za nalažanje denarja so tudi položnice poštno-hranilničnega urada na razpolago.

Posojila se dajejo na hipotekarni kredit po $5\frac{1}{4}$ % in na osebni kredit pa po 6%. Eskomptirajo se tudi trgovske menice.

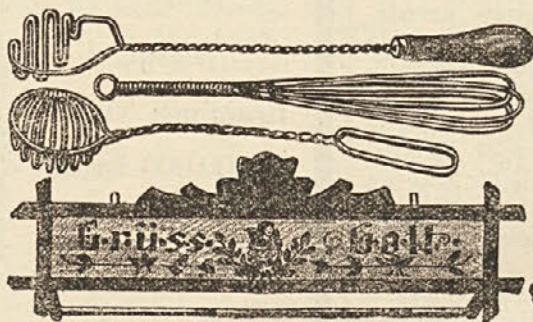
Posojilnica ima tudi svojo

podružnico na Jesenicah

v Hrovatovi hiši št. 96.

Uraduje se vsak dan, kakor v centrali. Vsled otvoritve karavanske železnice se nudi Korošcem ugodna prilika za sigurno nalažanje denarja.

Denarni promet v letu 1905 K 3,200.000. Stanje hranilnih vlog v letu 1905 K 1,877.859.

Stepalnica za
sneg,
Zajemalnik za
cموke,
Mečkalnik za
krompir,
skupaj 25 kr.Obešalnik za
brisačo,
umetno izrezljan
in s steklom
izvezen,
25 kr.Svetniški kipci pod steklenim
poklopom 15 cm visoki,
prekrasni,
25 kr.**Prevrat**

je povzročila v trgovskem svetu ogromna prodaja predmetov po 25 krajcarjev. Da omogočim tudi pokrajincanom nakup teh neverjetno cenih predmetov po 25 kr., sem izdal cenik z nekaj tisoči obrazcev teh 25 krajcarskih predmetov in tudi blaga po višji ceni.

Ta cenik razpošiljam na željo vsakomur zastonj in poštne prosto. Gotovo bode postal moj odjemalec.

Izvozna trgovina Herman Auer

Dunaj, IX/2, Nussdorferstrasse 3—VI. (Krščanska tvrda.)

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu**Akcijski kapital K 2,000.000.**

Kupuje in prodaja

vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz.

Prodaja srečk proti mesečnim odplačilom.

Promese izdaja k vsakemu žrebanju.

Kolodvorska cesta št. 27.

Zamenjava in eskomptuje

izžrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone.

Daje predjume na vrednostne papirje. — Zavaruje srečke proti kurzni izgubi.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitniške kavčije.

Eskompt in inkaso menic. — Borzna naročila.

Centrala v Ljubljani. — Podružnica v Spljetu.

Denarne vloge sprejema po

4 $\frac{1}{2}$ %

in obrestuje od dne vloge do dne vzdiga.